

Прѣзъ Діетж-тж, Лутеръ водилъ постоянно прѣпискж съ евангелскы-тѣ богословцы и князове. Всичкы гледали на него за свѣтъ и насърдченіе. Никогашъ дѣло-то на Реформаціж-тж не было изложено на таквжзь опасность. Едничка-та надеждица на привърженницы-тѣ ѝ оставала въ Бога, и въ тихо-то, примирително-то, но упорито бореніе противъ коварства-та на противници-тѣ ѝ, както и противъ всичкы заплашванія и убійства. Меланктонъ былъ токо-рѣчи на отчаяніе; и употрѣбилъ всѣко усилие дано да ся помирятъ двѣ-тѣ страны. Той залѣгнжлъ да усъвършенствува Символь-тѣ на Вѣрж-тж, който былъ още по-прѣди започнжтъ, но сега щѣлъ да бжде допълненъ и прѣдставенъ на одобреніе. Лутеръ одобрилъ екземпляръ-тѣ, който му проводили, ако и да не былъ толкозь пѣленъ и съ толкозь силны израженія въ нѣкои мѣста, както той бы го съставилъ. Той реклъ, “Азъ не могж да стжпамъ нѣжно и леко; но дано Христось, Господь нашъ, помогне да принесе той (Символь-тѣ) много плодъ.” Той насърдчилъ Саксонскый-тѣ Електоръ съ нѣжны утѣшителны думы, и смѣмралъ Меланктона за боязливостъ-тж и отчайваніе-то му. “Свѣтско-то ти мждрованіе тя мжчи”, писалъ той на послѣдній-тѣ. “Въз-